

Опозиционо деловање може да има два суштинска циља. Први је, као што и треба да буде, рушење власти како би њени опоненти дошли у прилику да реализују оно зашта мисле да је боље за државу. Све то добија на значају када се не ради о обичним политичким борбама, као у нашем случају, већ о настојању да се ауторитарни и штеточински режим сруши. Други, саможиви модалитет опозиционог деловања скопчан је са стављањем акцента на опстанак тамошњих политичара на релевантном делу политичке сцене, како би имали могућност да лично профитирају од бављења јавним послом“, каже у ауторском тексту за Данас политички аналитичар Драгомир Анђелковић.

Ко год тако не резонује или није толико политички невешт да нема шта да тражи у политичкој арени, не би смео да изађе на Вучићеве изборе док год не буде јасно да ће бити имплементирано све оно што је битно како би процес одабира народних представника био поштен.

Вучић од када је на власти намешта изборе, и са том праксом иде све даље и даље, тако да данас оно што имамо подсећа на лажни парламентаризам у површно прикривеним диктатурама, каква је била она Рафаела Трухиља у Доминиканској Републици. Сада се први пут указала прилика, у контексту све већег притиска неких ЕУ фактора на овдашњи режим, да он спроведе релевантне политике реформе.

Време за притисак на њега је сада боље него икада пре, док је у току кампања за Европски парламент, јер онда се повећава шанса да Европска комисија донесе одлуку о ЕУ истрази намештања избора (што је много више од благих препорука ОЕБС-а). Тога се Вучић јако боји и спреман је на уступке ако се суочи са јединственим ставом опозиције да ће у супротном бојкотовати изборе. Но, како би то избегао, „Александар Трухиљо“ је спреман на разне дилове са онима који на то пристају, односно припадају другој поменутој опозиционој категорији.

Рад је да онима који су спремни на лично-партијске комбинације, да више него било када пре. У томе му асистирају и неки страни фактори, нпр. амерички амбасадор Хил, којима је само битно да Вучића нико не дира док не заврши предају Косова.

То све је кључ негативних дешавања у коалицији „Србија против насиља“. Они који су ту непоколебљива опозиција инсистирају на бојкоту, који је једини пут ка демократизацији Србије. Они који су, показало се, пре свега заинтересовани за сопствено место под „опозиционим сунцем“ и корист која из тога може да произађе, пристају да иду путем који Вучић жели.

За њима онда нажалост крећу и они који су поколебани нејединством и губе наду да ишта принципијелно може да се уради за Србију. Међутим, треба имати у виду да су грађани важнији од свих политичара.

Они у СПН који схватају да са Вучићем нема тајних договора које он неће изиграти, треба зато да наставе својим путем. Око њих ће се окупљати све већи број грађана који желе промене чак и ако СНП сада доживи бродолом, јер би део њених чланица постао исто оно што су већ сад Несторовић са својим присталицама или што је била Милица Заветница. Вучићеви прсти су у свему томе присутни, али срећом то све више грађана ове земље схвата.

Питање бојкота прљавих избора је вододелница! Још има наде да то схвате и они у СНП-у који сада показују дефетистички став, а нису још неповратно утонули у живо блато прљавих дилова, те да стану у ред са колегама и колегиницама које одбијају да воде Србију на нову изборну гиљотину.

(Данас)